

„Forflag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1877—78“ og „Forflag til Lov om Udlaan af Statskassens Midler til Sparekasserne“ med Anmodning om at forelægge disse Lovforflag her. Forelæggelsen sker herved. Exemplarer af Lovforslagene ville blive omdelte.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forflag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1878 til 31te Marts 1879.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 788 fl.)

Der var til denne Behandling ikke stillet noget Endringsforflag.

Krieger: Jeg er i sidste Dieblit bleven opmærksom paa nogle Ytringer, der ere falske i det andet Thing under 2den Behandling af Lovforlaget om Tillægsbevillingen, men som i Virkeligheden angaa Finantsloven og ganske særlig vedkomme Landstinget. Jeg har troet, at det ikke ret vel kunde undgaaes at fremdrage disse Ytringer. Hvis ærede Medlemmer have Tidenden ved Haanden, skal jeg først henvise til Sp. 1951, hvor det ærede Medlem af Folkethinget, som i de nærmest foregaaende Rigsdagsamlinger har været Ordfører for Finantsudvalget, udtaler sig saaledes: „Hvis det er tilladt, skal jeg henvise det ærede Medlem til, at da Finantsloven var vedtagen her ved 2den Behandling, blev der nedsat et privat Udvalg af 9 Medlemmer, som blev forstærket med 2 Medlemmer til 11 af Landstinget.“ — Kommateringen er ikke klar, men det kan neppe betvivles, at det er Meningen, at det er Landstinget, som skal have nedsat det private Udvalg paa 9 Medlemmer, som forstærkedes med 2 Medlemmer til 11; jeg læser videre — „som, efter hvad der uimodsiget er berettet, forhandlede med Folketingsmedlemmerne, deriblandt med dem af den gamle Opposition, som vare villige til at forhandle, hvorefter Forhandlingen forstattes i et Underudvalg her af Medlemmer i og udenfor Finantsudvalget, og de vedtog da de Indstillinger, som Thinget sluttede sig til, og som Landstinget synes at ville slutte sig til; og hvad enten disse Indstillinger og de gennem de nævnte Overveielser fremkomne Ønsker falde sammen eller ikke, er det i alt Fald indlysende, at sidstnævnte have haft

vesentlig Indflydelse paa den Skikkelse, Finantsloven har faaet.“ Lige overfor denne Udtalelse af den tidligere Ordfører ville ærede Medlemmer finde, i Folkethingstidenden Sp. 1952, af Finantsudvalgets Formand i det andet Thing, Ordføreren for Tillægsbevillingsloven for 1877—78, en Modsigelse. Efter at have henvist til den Udtalelse af den tidligere Ordfører, som jeg har fremdraaget, og udtalt sin allerhøieste Forundring over samme, vedbliver han: „Jeg vil rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem, om han ikke ved, at denne Beretning ikke er rigtig. Det ærede Medlem har været i Udvalget og har faaet Underretning om, hvad der er passeret; han har hørt fremsille her i Salen, hvorledes det er gaaet til. Han har endvidere, naar han refererer sig til Bladene, kunnet læse et fuldstændigt Dementi af den af ham omtalte Beretning, hvilket gik ud paa, at den ikke havde Noget som helst paa sig. Jeg benytter derfor Leiligheden til atter at benegte Rigtigheden af denne Fremstilling. Der har ikke fra vor Side fundet nogen som helst Forhandling Sted af den Bestaffenhed, som det ærede Medlem siger til. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem ønsker denne Erklæring tydeligere?“ Efter et yderligere Ordskifte imellem de tvende Medlemmer af Folkethinget, hvilke jeg kan forbigaa, falder der Sp. 1954 fra det ærede Medlem, der først havde bragt de private Forhandlinger paa Bane, følgende Udtalelse: „Naar den ærede Ordfører spurgte mig, om jeg ikke vilde erkjende, at mit Referat af Forhandlingerne mellem Medlemmer af Folkethinget og Landstinget er urigtigt, vil jeg sige, at jeg tror paa dets Rigtighed Ord til andet, og at Alt, hvad der er kommet til min Kundskab, stadfæster, hvad jeg har sagt om disse Forhandlinger.“ Dette Saar tilbagevistes meget skarpt af Ordføreren (Sp. 1954), men den tidligere Ordfører fastholder (Sp. 1955) sine Udtalelser, fordi han, som han siger, er overbevist om deres Rigtighed. Hvad der her er udtalt, mine Herrer, vedkommer tydeligt i den Grad Landstinget, at jeg som sagt har troet, at det ikke kunde undgaaes med et Par Ord at paavise, hvad der er rigtigt, og hvad der ikke er rigtigt i de Ytringer, der saaledes ere fremkomne, naturligvis dog kun, for saa vidt de umiddelbart vedkomme Landstingets Medlemmer. Naar det nu er sagt, at der er blevet nedsat et Privatudvalg af Landstinget, behøver jeg jo ikke at fortælle Landstinget, at dette Udtryk ikke er